

Đề bài:

*Cảm nghĩ anh (chị)
sau một chuyến đi
(du lịch hoặc tham
quan).*

Bài làm 1

Có lẽ không phải riêng tôi mà đứa trẻ nào cũng mơ ước được một lần bước lên tấm thảm bay, xỏ chân vào đôi hài bầy dặm, thậm chí cưỡi chổi thần của bà phù thủy mà du ngoạn khắp thế gian. Và lần này – không phải trong giấc mơ đâu – tôi đã được cùng bố mẹ đến xứ sở thần tiên huyền diệu – một thế giới trong tranh: Mai Châu – Hòa Bình. Tôi đã hiểu ra một điều thật ý nghĩa: những phút giây bên gia đình chính là những phút giây đẹp đẽ nhất mà câu chuyện cổ tích đầu hấp dẫn đến đâu cũng không thể tạo ra được.

Cả nhà chúng tôi đi, hôm đó, trời mưa bụi. Cảnh vật bên đường mờ ảo trong khói sương. Thực sự chưa bao giờ tôi biết rằng quê hương mình lại rộng lớn đến như vậy. Mẹ ngồi bên cạnh thỉnh thoảng lại đưa tay vuốt tóc tôi cho khỏi rối. Em tôi thì luôn miệng đọc mấy câu thơ của một ai đó:

“Cha mỉm cười xoa đầu con nhỏ:

– Theo cánh bướm đi mãi tới nơi xa

Sẽ có cây, có cửa, có nhà

Vẫn là đất nước của ta

Những nơi đó cha chưa hề đi tới

...

Cha mượn cho con bướm trắng nhé

Để con đi...”

Chắc hẳn cu cậu đang sung sướng lắm. Em thân yêu ạ, rồi em sẽ còn đi được rất nhiều nơi bằng đôi chân của chính em. Nhưng những phút giây bên gia đình như thế này dù rất muốn em cũng không bao giờ có thể quay trở lại. Nó nhìn tôi, đôi mắt long lanh. Tôi nhớ bố tôi khi đó còn huýt sáo rất vui: “Ba sẽ là cánh chim cho con bay thật xa...”

Tôi ghé đầu vào vai mẹ, đưa mắt nhìn ra xa. Núi tiếp núi đuổi nhau chạy mãi như muốn đến tận đường chân trời. Dòng sông nằm dưới chân chúng tôi đang thì thầm hát khúc ca bất hủ của núi rừng. Cảnh đẹp và yên bình quá. Nhưng tôi muốn khi nhớ lại tôi không hề cảm thấy nuối tiếc. Tôi mơ ước được đến đây tham quan nhưng lại rất sợ không gian thiếu vắng bóng người.

Tôi nhớ Mai Châu với những núi mai, núi bương bàng bạc. Tôi nhớ bản Vân, bản Lác – những bản du lịch với nhà sàn ẩn hiện trong tán nhãn và ngát hương các loại lan rừng. Còn gì tuyệt vời hơn buổi sớm mai thức dậy nghe tiếng chim hót trên mấy cây cao trước nhà, ngắm nhìn những giò phong lan hoa rủ từng chùm xuống mặt ao tắm cá. Hình như bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến. Không khí trong lành quá đến nỗi chị em tôi đều ước ao có thể hít căng đầy lồng ngực để dự trữ khi trở về, vì nơi mình ở chẳng bao giờ có buổi sáng nào thanh khiết tuyệt vời như thế.

Chúng tôi ở trong nhà người Thái. Mỗi khi ngắm những bức ảnh chụp chung với họ, bố mẹ tôi đều xúc động đến rơi nước mắt. Con người nơi đây hiếu khách và nhiệt tình quá. Phong tục người Thái Mai Châu rất lạ. Bếp lửa của họ bập bùng cháy suốt ngày đêm. Có lẽ khi đi xa họ sẽ nhớ nhất bếp lửa ấy, nhớ tiếng nói, tiếng cười vang lên cùng tiếng tàn đóm nổ lép bép và những khuôn mặt ánh hồng rạng rỡ. Rồi những đêm bản tổ chức văn nghệ, thật kì lạ bởi những khách du lịch như chúng tôi hình như không chỉ say sưa vì rượu cần mà còn vì thả hồn theo những động tác uyển chuyển của điệu múa xòe hoa.

Hôm tạm biệt Mai Châu, cả nhà xách lễ mễ những quà: nào com lam, rượu cần, nào phong lan, nào khăn, áo thổ cẩm... Mẹ cười: “Cả Mai Châu theo mình về nhà rồi”. Bây giờ, nhìn những thứ đồ ấy lại nhớ xúr sương mù, nhớ từ dãy núi, dòng sông đến những vật dụng bình thường như coi trâu hay những bậc thang...

Cảm ơn bố mẹ về chuyến đi tuyệt vời ấy. Con nhớ nhất là những tiếng cười, tiếng hát trong mét chuyến đi du lịch miền sơn cước, cả nhà ta hạnh phúc bên nhau.

Bài làm 2

Chuyến đi ấy giờ đây với tôi đã trở thành một kỉ niệm đẹp đẽ! Nó ghi dấu tình cảm của bạn bè lớp tôi, nhất là tình cảm của chúng tôi đối với cô chủ nhiệm.

Cô giáo chủ nhiệm lớp tôi là một giáo viên dạy văn mới ra trường. Cô nhiệt tình, và thương yêu học sinh hết mực.

Ngày hôm đó, chúng tôi thấy cô chủ nhiệm bước vào lớp và..., thế là chương trình du lịch đã được định hình thành.

Tôi vốn là đứa bé nhút nhát. Thực lòng, tôi không thích những cuộc du lịch như vậy. Nhưng chính chuyến đi ấy là do cô giáo muốn tạo ra để những đứa trẻ như tôi bớt đi phần nhút nhát...

Sông Chu nằm cách trường không xa. Đường đi thật khó, lên dốc, xuống dốc.

Tôi một mình đơn độc trên chiếc mi-ni, đã mệt lại càng thêm mệt.

Lần ấy, chiếc xe của tôi bỗng nhiên bị hỏng. Cả lớp phải dừng lại, cô giáo và các bạn lo lắng, làm cho tôi đổ mồ hôi. Tôi đang lúng túng thì... Đúng lúc đó, Nam – cậu bạn “điển trai” và học giỏi nhất lớp đi tới.

Cậu ta hỏi đôi câu, rồi lật ngựa xe ra, lấy tay vặn mấy cái ốc, quay vài vòng, thế là xong. Cô giáo cũng phải khen cậu ta là giỏi.

Tôi lâu nay chưa hề “quan hệ” với một bạn nam nào trong lớp, thậm chí còn lảng tránh khi các cậu ta đến làm quen.

Sửa xong, Nam trao xe cho tôi bằng một nụ cười thân mật. Tôi bối rối, mãi mới lí nhí nói được lời cảm ơn.

Cả lớp lại lên đường, Sơn đề nghị được đeo tôi, cô giáo và các bạn đồng ý, tiếng ai đó vang lên:

– Cái Trang mệt rồi! Sơn đèo Trang đi!

– Ủ, phải đấy! Sơn – Trang, chúng mày ạ! – Tiếng lao nhao cười đùa làm tôi ngượng suốt khóc.

Rồi dù ngượng đến đâu, tôi cũng phải ngồi sau Sơn vì quả thật, tôi đã thấm mệt. Tôi tự nhủ, mình sẽ không thèm nói một câu nào cho mà xem.

Bãi cát sông Chu một buổi chiều mùa đông nhạt nắng. Màu cát vàng trải dài theo triền sông được tô điểm thêm màu xanh của mía, và ngô khoai. Dòng nước trong vắt. Những làng xóm bên sông gợi ra một cảm giác êm ả, thái bình... Ôi một buổi chiều đông tuyệt đẹp làm sao!

Nửa buổi chiều, cô giáo gọi cả lớp tập hợp trên bãi cỏ. Mấy bạn rải ni-lông bày những thức quà mà cô trò mua lúc đi. Cả lớp quây tròn quanh cô. Mấy đứa con gái nhanh trí còn mang theo những món ăn riêng như dưa chuột, táo, khế... bứt ở trong vườn nhà cái Lan. Tình cảm cô trò và các bạn trong lớp thật khác nào như người trong một nhà...

Cô giáo kể cho cả lớp nghe những câu chuyện về dòng sông Chu. Rồi cô đọc những bài thơ hay nhất viết về dòng sông.

Cô còn kể về thời học sinh của cô thật hồn nhiên và trong sáng gắn liền với dòng sông quê mình.

Hôm ấy, cô giáo hỏi chuyện các bạn, giúp các bạn tự bộ lộ về mình, để chúng tôi có dịp hiểu về nhau hơn. Ôi, tình cảm của người cô thật sự làm tôi xúc động!

Bấy giờ, tự nhiên, tôi không còn cảm giác ngại ngùng như trước nữa. Tôi thấy cô như một người chị, một người bạn thân thiết của chúng tôi. Một cảm giác mà bấy lâu nay tôi không cảm nhận được ở trong tập thể. Bấy giờ đây, lần đầu tiên, tôi nhận tình cảm của các bạn và của cô giáo dành cho tôi thật hết sức chân thành.

Buổi pic-nic ấy kéo dài cho tới tận chiều tối. Ai cũng vui và muốn kéo dài thêm nữa. Với tôi, buổi chiều hôm ấy thật có ý nghĩa vô cùng.

Ôi, một cuộc du lịch! Nó không chỉ đem đến cho tôi những nhận thức mới về thiên nhiên và cuộc sống. Nó đã làm biến đổi cả con người tôi!

Chúng tôi ra về lúc trời đã tắt nắng, gió từ sông thổi lên đê lạnh lạnh. Tôi quay đầu nhìn lại dòng sông một lần nữa! Ôi, dòng sông quê hương! Nó gần gũi với chúng tôi đến thế mà giờ đây, với tôi, vẫn trở nên mới mẻ lạ lùng!

Tôi lại ngồi sau xe của Sơn, một cậu bạn đẹp trai, học giỏi, lại có nhiều tài vật. Tôi vẫn tự hứa sẽ không thèm nói với cậu ta một lời nào. Nhưng trong lòng cảm thấy vui vui!

Như thế từ đây, Sơn, cô giáo, và tất cả các bạn trong lớp đã trở nên không thể thiếu trong tinh thần của tôi.

(Bài do cô giáo Nguyễn Hồng Kiên sưu tầm)